

به نام عشق و زندگی
با درود خدمت آقای شهبازی و عزیزان گنج حضور

تو مگو همه به جنگند و ز صلح من چه آید؟
تو یکی نه‌ای، هزاری، تو چراغ خود برافروز
- (مولوی، دیوان شمس، غزل ۱۱۹۷)

اگر مردم دنیا دو نکته را رعایت کنند، تمام جنگ‌ها، ستیزه‌ها و درگیری‌ها به پایان می‌رسد:

نکته اول: رفتار، کردار و گفتار هر کس فقط به خودش و خدای خودش مربوط است، نه به من. پس من فقط مراقب رفتار، کردار و گفتار خودم هستم و اگر از اعمال انسان دیگری عصبانی شدم، به خودم می‌گم: به من چه.

نکته دوم: کسی به من نگفته برو و درست و غلط را به دیگران یاد بده، اصلاً معلوم نیست آنچه که من درست می‌دانم، واقعاً درست باشد. یا حتی خیلی وقت‌ها کارهایی که در ظاهر غلط است، نتیجه مناسب را می‌دهد. پس می‌گوییم: نمی‌دانم.

تنها خداست که می‌داند، پس به دیگران بکن و نکن نمی‌گوییم و اجازه می‌دهم هر انسانی توسط خرد زندگی پیش برود نه عقل من‌ذهنی من.

با سپاس فراوان، هدی از تهران